

[Forsvarsministeren]

Jeg er ikke blind for, at varslings- og kommunikationssystemer kan hævdes at danne basis for beslutninger af offensiv karakter efter et angreb, men ingen kan hævde, at NATO lægger planer for angreb mod noget andet land. Dette er NATOs vedtagne strategi, som jo er velkendt.

Jeg vil derfor fastslå, at det i denne forbindelse alene står for hr. Pelle Voigts regning, at USA forbereder sig på at gennemføre et overraskelsesangreb.

Der er naturligvis løbende sket en udvikling i de forestillinger, man gør sig om atomvåbnenes anvendelse. Pointen i den nyere strategi, der går under betegnelsen The countervailing Strategy of Defense, er fortsat at afholde en fjende fra et angreb. Afgørende herfor er, at USA efter et angreb mod de strategiske styrker er i stand til at slå igen, og at dette kan ske på en måde, der er afpasset efter angrebets omfang og karakter.

Filosofien er, at afskrækkelsen kun vil være effektiv, hvis enhver type angreb kan imødegås på det tilsvarende niveau. Denne udvikling af strategien indebærer, at der kan lægges større vægt på evnen til at ødelægge militære mål, og det er denne forskydning, der benævnes counterforcestrategien.

Men jeg må understrege, at denne evne til at svare fleksibelt igen både af USA og af Sovjet anses som en stabiliserende faktor.

Den primære opgave er, når vi nu engang ikke kan benægte atomvåbnenes eksistens, at undgå ustabile situationer, hvor en af parterne fristes til at bruge sine a-våben.

Pelle Voigt (SF):

Jeg skal takke ministeren for det meget utvetydige svar, hvori ministeren gør det klart også over for den amerikanske regering, at anlæggene på Grønland ikke kan inddrages i udviklingen af en sådan strategi, som er nævnt i spørgsmålet, at anlæggene på Grønland altså ikke må anvendes til offensive formål i forbindelse med et første slag. Det er noget, man jo taler meget om, i øvrigt også i publikationer, som udgives af forsvarskommandoen, som f.eks. forsvarskommandoens publikation »Grønland og Polarområdet«, der netop kommer ind på disse spørgsmål, i øvrigt interessant nok netop i forbindelse med en omtale af disse anlæg på Grønland.

I spørgetiden sidst stillede jeg ministeren et spørgsmål, som jeg ikke fik klart besvaret, og som jeg gerne vil gentage i dag. Jeg vil gerne have at vide, om det er sådan, at den aftale, som i 1951 blev indgået mellem Danmark og USA omkring basefaciliteternes anvendelse, er udstyret med samtidige eller senere tilkomne hemmelige tillæg omkring anvendelsen af de basefaciliteter, som vi diskuterer her. Altså kort og godt: er aftalen fra 1951 det eneste grundlag, der regulerer anvendelsen af disse basefaciliteter, eller findes der herudover hemmelige aftaler, f.eks. omkring anlægget OL-5?

Forsvarsministeren (Hans Engell):

Som jeg vist også sagde til hr. Pelle Voigt, da han rejste spørgsmålet sidste gang, er aftalen fra 1951 opretholdt med sin oprindelige ordlyd, og der er ikke siden sket nogen ændringer i aftalen, der forrykker det oprindelige grundlag, sådan som jeg også har skitseret det her i det svar, jeg tidligere gav Pelle Voigt.

Pelle Voigt (SF):

Nu har ministeren bekræftet, at aftalen er uændret, men det, jeg egentlig spørger om, er, om der eksisterer senere tillæg til aftalen, sådan som det bl.a. antydes stærkt af de fredsforskere, der netop har lavet en bog om anlæggene på Grønland. Hvis selve aftalen ikke er ændret, er der så senere kommet tillæg til aftalen, som har medført ændringer, eller tillæg i det hele taget?

Forsvarsministeren (Hans Engell):

Jeg kan sige til hr. Pelle Voigt, at den oprindelige aftale står ved magt, og der er ikke siden hen sket tilføjelser eller ændringer eller tilsvarende, der forrykker noget i det oprindelige grundlag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 509**2) Til forsvarsministeren af:****Steen Folke (VS):**

»Findes der på eller i tilknytning til Thulebasen noget elektronisk anlæg, hvortil dansk personel, herunder den danske forbindelsesofficer, ikke har adgang, og findes der i